

Sygn. akt V CSK 200/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z wniosku P.M.
przy uczestnictwie P. Spółki z o.o.
z siedzibą w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego
w J.
z dnia 20 grudnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania
kwotę 675 (sześćset siedemdziesięciu pięciu) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawca P.M. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w J. z dnia 20 grudnia 2016 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości oraz aby skarga wnioskodawcy była oczywiście uzasadniona. Zagadnienie prawne, które wskazuje skarżący sprowadza się w istocie do polemiki z ustaleniami i oceną dowodów dokonaną przez Sąd II instancji. Skarżący nie wykazał, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy mogłoby mieć znacznie także uniwersalne i przyczynić się do lepszego rozumienia określonych przepisów przy rozstrzyganiu innych spraw. Ponadto, jeżeli skarżący wskazuje, że dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy konieczne jest zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy to nie może jednocześnie zarzucać, bo jest to pozbawione logiki, że zaskarżone orzeczenie dotknięte jest tak oczywistymi wadami, iż dostrzec może je każdy prawnik bez konieczności prowadzenia pogłębionych wywodów jurydycznych, bo tylko wtedy skargę kasacyjną można uznać za oczywiście uzasadnioną. Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek uczestnika Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

